

ಸಂತೋಷದ ಅಕ್ಕಯಪಾತ್ರೆ

ಕೊಟ್ಟಷ್ಟೂ ಹೆಚ್ಚುವ ಭಾವ ಸಂತೋಷ. 'ಆನಂದಮಯ ಈ ಜಗಹೃದಯ' ಎಂದರು ಕವಿ ಕುವೆಂಪು. ಆ ಆನಂದವನ್ನು ನಮ್ಮ ದಾಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ದಾರಿ ಮಾತ್ರ ಸುಲಭವಾದುದೇನಲ್ಲ. ಬದುಕಿನ ಎಲ್ಲ ದಾರಿಗಳೂ ಸಂತೋಷದತ್ತಲೇ ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಮಾರ್ಗಮಧ್ಯದಲ್ಲಿನ ಅಡೆತಡೆಗಳ ಗೆದ್ದು ಮುಂದೆ ಸಾಗುವುದು ಎಂತಹವರಿಗೂ ಸವಾಲಿನ ಸಂಗತಿ. ಒಂದಂತೂ ಸ್ಪಷ್ಟ - ಸಂಕಟಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಬದುಕುತ್ತಲೇ ಆನಂದದ ಅನುಭೂತಿಯನ್ನು ಸಿದ್ಧಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಿದೆ.

■ ಸಂತೋಷ ಅನಂತಪುರ

‘ಯಾಕೆ ಬಂದಿ ಜೀವ ಯಾಕೆ ಬಂದಿ...
ಲೋಕದ ಅನುಭವ ಬೇಕಾಯಿತೇ
ನಿನಗೆ' ಎಂದು ಹಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಲೇ ಬದುಕಿಗೆ ಅರ್ಥ
ಬರೆಯಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಿರುವ ಅನುಭವವನ್ನು
ಪಡೆಯುವತ್ತ ನಾವು ತಿರುಗುತ್ತಿರಬೇಕು. ಜೀವಕ್ಕೆ
ಮತ್ತದರ ಉಸಿರಿಗೆ ರಾಗವಾಗಿ, ಭಾವವಾಗಿ ಮತ್ತು
ತಾಳವಾಗಿಯೂ ಆರೋಹಣ ಅವರೋಹಣಗಳು
ಇರುವುದು ಸಹಜವಷ್ಟೆ. ವಿಷಾದವೋ
ವೈರಾಗ್ಯವೋ ಆನಂದವೋ ಕಾರುಣ್ಯವೋ
ಬರುವುದನ್ನೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಅರ್ಥ ಬರೆಯಲು
ಸಜ್ಜಾಗಬೇಕು. ಹೇಳಿ ಕೇಳಿ ಉಪ್ಪು-ಹುಳಿ-ಖಾರ
ತಿಂದ ಜೀವ, ಕೇಳಬೇಕೆ?

ಮೂರು ಮುಕ್ಕಾಲು ಘಳಿಗೆಯ ಭವ
ಬಂಧನಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿ ನರಳಾಡಿ, ಬದುಕಲ್ಲಿ
ಕಂಡು-ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವ, ಹಂಚಿ ಬಿತ್ತುವ
ಪ್ರೀತಿ ವಿಶ್ವಾಸಗಳು ಯಾವತ್ತಿದ್ದರೂ ನಮ್ಮನ್ನು
ಪೊರೆದು ಕಾಯುವಂತಹವು; ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಿ
ಮೌಲ್ಯವನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುತ್ತಲೇ ಆಯ್ಕೆಯನ್ನು
ನಿರ್ಣಯಿಸುವವುಗಳು. ನಮ್ಮಿರುವಿಕೆಯ ಹಾಳೆಗೆ
ಮುನ್ನುಡಿ-ಬೆನ್ನುಡಿಯಾಗಿ ಬರುವಂತಹವು.
ಶಬ್ದಗಳು ಹೆಚ್ಚು ಸದ್ದು ಮಾಡದೆ ಮೆಲುದನಿಯಲ್ಲಿ
ಉಲಿದರೆ ಓದಿ ಸುಖಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ. ಅಂತಹ
ಶಬ್ದಗಳು ಬದುಕಿನ ಹಾಳೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಂದವಾಗಿಯೂ
ಇರಬೇಕೆಂದು ಬಯಸದವರು ಯಾರು?

ಸಂತೋಷ ಎನ್ನುವುದು ಕೊಡುವವರ ಮತ್ತು
ಕೊಳ್ಳುವವರ ನಡುವಿನ ಸಂಬಂಧ. ಯಾವುದೇ
ಒಂದು ವಸ್ತು ಕೊಟ್ಟಷ್ಟೂ ಖರ್ಚಾಗದೆ
ಉಳಿಯುವುದಿದ್ದರೆ ಅದು ಸಂತೋಷ ಮಾತ್ರ.
ಬದುಕೂ ಅಷ್ಟೇ, ಸಂತೋಷಮಯವಾಗಿರಬೇಕು.
'ಆನಂದಮಯ ಈ ಜಗಹೃದಯ' ಎಂದು ಕುವೆಂಪು
ಹೇಳುತ್ತಾರಲ್ಲ, ಹಾಗೆ ಹಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತಿರಬೇಕು.
ಸಂತೋಷವಾಗಿರುವುದನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕು. ಕಲಿಕೆ
ಬದುಕಲ್ಲಿ ನಿರಂತರವಾದದ್ದು. ಯಾವತ್ತು ನಮ್ಮಿಂದ
ಏನನ್ನೂ ಕಲಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೋ
ಅಂದಿಗೆ ವಯಸ್ಸಾಯಿತೆಂದು ತಿಳಿಯಬಹುದು.
ಕಲಿಕೆಯು ವಯಸ್ಸನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸುವ ಒಂದು
ಪರಿಕರವಷ್ಟೆ.

ಬದುಕಿನ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ಕಲಿತು
ಮುಗಿಯಲಾರದಷ್ಟು ಕೋರ್ಸುಗಳಿವೆ. ಸಣ್ಣಪುಟ್ಟ
ವಿಷಯಗಳಿಂದ ಹಿಡಿದು ಘನ ಗಂಭೀರ ವಿಷಯಗಳ
ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೂ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಅನುಭವವೇ
ಪಠ್ಯ, ಮನಸ್ಸು-ಹೃದಯಗಳೇ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿ,
ಸೂತ್ರಧಾರನೇ ಕುಲಪತಿ. ಬಂಧವೆಂಬ ಪಠ್ಯವನ್ನು
ಅಭ್ಯಸಿಸಲು ಒಂದಿಷ್ಟು ತಯಾರಿಬೇಕಿದೆ.
ಸಂಬಂಧಗಳ ಜೊತೆಗಿನ ಒಡನಾಟಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ
ಇತಿಮಿತಿಗಳನ್ನೊಮ್ಮೆ ಅವಲೋಕಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.
ಹಿನ್ನೆಲೆ, ಕೌಶಲ್ಯ, ಪ್ರತಿಭೆಯ ಜೊತೆಗೆ
ಗುಣಮಂದಾರವನ್ನೂ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಏರುಪೇರುಗಳ ನಿರ್ವಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಬಂಧಗಳ
ಪಾತ್ರ ಮುಖ್ಯವಾದದ್ದು. ಒಂದು ತಗ್ಗು,
ಇನ್ನೊಂದು ಎತ್ತರವಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ಸಂಸಾರದ
ತೆಪ್ಪು ತೆಪ್ಪಿಗೆ ಸಾಗಬಹುದು. ವೈಯಕ್ತಿಕ
ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ತೊಡಕಾದಾಗ ಬಂಧಗಳು ಮಾಸಿ
ಹೋಗುವ ಅಪಾಯವಿದೆ. ಬೆನ್ನಿಗೆ ನಿಲ್ಲುವುದರ
ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯನ್ನು ಅರಿತಿರಬೇಕಿರುವುದು ಅವಶ್ಯ.
ಸುಖಾಸುಮ್ಮನೆ ವಾತ್ಸಲ್ಯವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ
ಅರ್ಥವಿಲ್ಲ. ಘಟಿಸಿದ ಘಟನೆಗಳು ಬಂಧವನ್ನು
ಹಳಸಿಹೋಗಲು ಬಿಡಬಾರದು.

ತಪ್ಪೊಂದು ಸಂಭವಿಸಿತು. ಇರಲಿ.
ಅದೊಂದು ಆ ಕ್ಷಣದ ಕೆಟ್ಟ ಕನಸೆಂದೇ
ಮರೆಯೋಣ. ಅದನ್ನು ಚರ್ಚಿಸಿ, ಪರಾಮರ್ಶಿಸಿ,
ಅನುಭವಿಸಿಯೂ ಆಯಿತು. ಮತ್ತೆ ತಿರುಗಿ ಅದೇ
ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಜೋತು ಬಿದ್ದು ನಿತ್ಯದ ಬದುಕಿನ
ಸಂವೇದನೆಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ
ಯಾವುದೇ ದೊಡ್ಡ ಸ್ವಿಕೆಯಿಲ್ಲ. ಅರಿತು ಮಾಡಿದರೆ
ಅದನ್ನು ತಪ್ಪು ಎನ್ನುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬ ವಿವೇಕವು
ಎಲ್ಲರಿಗಿರಬೇಕಲ್ಲ! ಆದರೂ ಅದನ್ನು ಹಿಡಿದು
ಜಗ್ಗಾಡುವುದರಲ್ಲೇ ಮಿಷಿಸುತ್ತಾ, ಬಂಧವನ್ನು
ಸಾರಾಸಗಟಾಗಿ ನಿರಾಕರಿಸುವುದು ಮತ್ತು
ಆಗಾಗ ಕುಟುಕುವುದೆಲ್ಲ ಬದುಕು ಕಾಣಿಸುವ
ಕುಚೋದ್ಯಗಳು. ನಿರಾಕರಿಸುವುದು ಸುಲಭ.
ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟ.